

Mesa General, 20 i 24 maig 2016

Bananes a Rivadeneyra

La beneficència com a valor fonamental

Un paràgraf de la proposta presentada pel Govern per negociar un Acord que doni compliment a la Resolució 7/XI del Parlament diu, literalment, el següent: *“Les parts es comprometen a redissenyar els supòsits de fet que donarien dret a la percepció d'ajuts a càrrec de fons d'acció social, atorgant especial rellevància i protecció als supòsits de vulnerabilitat social dels empleats i empleades públics. En aquest sentit aquest grup [de treball de FAS] haurà d'elevat les seves conclusions al llarg de 2017 amb la voluntat que la convocatòria dels nous ajuts s'efectuï en l'exercici 2018.”* (les negretes són nostres)

El govern de @KRLS (*), com el del seu antecessor del Sr. Mas, mostra en aquestes poques línies un dels seus profunds valors: la creença en una societat classista on l'almoïna i la caritat són fonamentals i, per tant, els drets socials i el gaudi d'unes condicions laborals dignes són coses allunyades de l'arcàdia feliç on els pobres (ara rebatejats com a “vulnerables”) de tota mena, inclosos els que treballen a l'Administració, disposaran d'una beneficència estructural (d'estat o del que sigui).

El comunicat conjunt dels sindicats que hem repartit en els darrers dies és concís i precís. És suficient per conèixer la situació en què ens trobem. Però necessita un complement. Cal que ens assabentem també del per què estem on estem.

Els drets són peccata minuta comparats amb les gràcies, les concessions i els favors

Ens agradaria que les reunions de les meses fossin transmeses per tal que tothom pogués jutjar per si mateix.

Per sentir l'arrogància, per pesar la prepotència, per copsar el que aquí hem descrit com a violència institucional.

El govern s'atorga a sí mateix tots els drets i, com és caritatiu, està disposat a concedir-nos, tot estirant tres o quatre anys, algunes de les condicions que ens van espoliar

(aquests i els de Madrid) en els darrers temps.

I per què allargar aquestes concessions durant anys? Si ens donen de cop tot el que ens deuen, ho malgastariem, que ja se sap... no estem ben educats.

I per què els drets son, en realitat, favors i gràcies? L'experiència acumulada durant segles els diu que som un poble que, a poc que gaudeix de drets realment efectius, deixa de creure en el més sagrat (què són els interessos de classe) i munta setmanes tràgiques i revolucions del 36.

Les aparences són la realitat (per @KRLS)

Així que disposem formalment d'una estructura democràtica, fins i tot de l'aparença del dret de negociació.

Ens expliquem: A l'ordre del dia del dia 20, el govern pretenia “negociar” les qüestions de personal que han d'anar a la llei de pressupostos i a la llei d'acompanyament”.

Sense cap paper previ, la Sra. Meritxell Masó, secretària d'Administració i Funció Pública ens llegeix un A4 que ens passa en aquell precís moment i ens insta a debatre.

Com? Eeeh? Sense conèixer prèviament el document? Sense dades que l'avalin? Sí, sí, que tenim presa, que cal aprovar l'avantprojecte el dimarts, 24, manifesta la Sra.

Masó.

Ens neguem, tots els sindicats, a participar en aquesta bufonada, no perquè sigui una bufonada (què també) sinó per considerar que el govern de @KRLS trepitja, així, ve-loçment, uns quants articles de la Declaració dels Drets Humans: ni ens consideren persones, ni tenen respecte per la democràcia ni per la representació legal.

Sense vergonya, no són ni conscients que amb aquestes actituds el seu model de país no és ni Quebec, ni Escòcia, ni tan sol el rar espècimen que és l'Estat espanyol, el seu model s'assembla més a l'Haiti de Papa Doc o a la Guatemala de l'United Fruit Company. Bananes a Rivadeneyra(*).

Un botó de mostra

Un tast important de les seves mostres de prepotència i autoritarisme apareix en parlar del retorn del robatori de la paga del 2012. Com sabeu, el govern vol dilatar al màxim temps possible aquest retorn, cosa a què nosaltres ens oposem d'entrada i, a fi i efecte de la bona fe negociadora, estem disposats a parlar de la seva proposta si hi ha acord en altres qüestions. Doncs, bé, la Sra. Masó manifesta que els sindicats no ens movem de les nostres posicions i no fem concessions.

A veure! Acceptem que ens retornin el que és nostre amb 6 anys de retard, estem disposats a acceptar que les pagues del 2013 i 2014 també ens les paguin amb anys de retard. Com s'anomena això? Per la Sra. Masó, immobiliisme sindical,... quina barra!

Al carrer, que ja toca

Així estem, companyes i companys, enfrontant-nos a un autoritarisme disfressat. Haurem de tornar al Parlament i al carrer a lluitar pels nostres drets i, principalment, per defensar la nostra dignitat. I, ara també, per exigir un comportament democràtic d'aquest govern.

Ah! per cert, tal com està plantejat el millor és suprimir el FAS i passar directament al Pla de Xoc que tant de goig fa en els pressupostos més socials de ...

(*) La Secretària d'Administració i Funció Pública té la seu al carrer Rivadeneyra de Barcelona, en un edifici propietat del bisbat de Barcelona. Segurament la influència de la propietat traspua les parets i s'instal·la als despatxos nobles modelant les propostes a favor de la beneficència i la caritat.

V Congrés de CATAAC – IAC

Llavors de dignitat

Els dies 6, 7 i 8 de maig hem celebrat el V Congrés de CATAAC – IAC, amb una participació de gairebé 100 afiliats i l'assistència de la resta de sindicats de la IAC (CATAAC – CTS, CAU, FAA, FTC, USTEC – STES), la Intersindical Valenciana, Intersindical Illes Balears i Solidaires (Estat francès). També vam rebre la salutació d'altres sindicats de Catalunya.

Es van aprovar les ponències presentades per àmplies majories i es van elegir els membres de la Comissió Permanent. Vam escollir l'Assumpta Barbens com a secretària general.

Una de les resolucions del Congrés va aprovar el canvi de nom del sindicat que serà IAC – CATAAC, decisió que s'emmarca en l'impuls d'enfortiment de la IAC. O sigui que aquest Congrés ha estat l'últim de CATAAC – IAC.

Amb aquest Congrés, IAC – CATAAC reforma les seves estructures i aposta per seguir en la lluita sindical amb els principis d'autonomia, independència, assemblarisme i participació que sempre hem tingut i que creiem, en aquests moments, formen part del bagatge de les darreres mobilitzacions socials.

“Un altre món és possible” és una frase que no hem formulat nosaltres, però que abans de conèixer-la, nosaltres ja el practicàvem. Continuem i continuarem. Gràcies a totes les persones que al llarg d'aquests anys han fet sindicat.

